

— Азъ съмъ кжсъ отъ каменни вжглища — про-  
думало парчето.

— Вжглища ли? — зачудилъ се човѣкътъ. — Какво  
е това вжглища? Кжде живѣешъ?

— Азъ живѣя подъ земята. Тамъ е царството на  
вжглищата. Ние сме родени отъ гората. Преди милиони  
години бѣхме зелени дървета. Слънцето ни грѣеше  
като баща. Но дойдоха страшни ледове, заручаха мжтни  
пороища, изригнаха вулкани и ни затрупаха подъ зе-  
мята. Почернѣхме отъ мжка, но ние сме деца на слън-  
цето и веселата гора!

— Щомъ си слънчево дете, можешъ ли да топ-  
лишъ като слънцето?

— Мога! Сложи ме въ печката и ще видишъ!

Отнесълъ човѣкътъ буцата въ кжщи, хвърлилъ  
я въ огъня. Тя пламнала и затоплила стаята.

Седналъ до огъня. Мека топлина го облѣхнала.

Тогавъ той отишълъ тамъ, кждето изкопалъ бу-  
цата, взелъ още вжглища и ги донесълъ въ кжщи. Си-  
палъ отъ тѣхъ въ печката и тя се зачервила.

Разчуло се за чернитѣ камъни. Почнали хората  
да ги копаятъ. Пълни коли съ вжглища се заредили  
къмъ градоветѣ.

Въ това време единъ човѣкъ измислилъ парна  
машина. Тя му рекла:

— Ще движа сама сто станове, ако ме хранишъ  
съ каменни вжглища!

Човѣкътъ я нахранилъ съ вжглища. Машината  
запухтѣла и подкарала сто стана. А после другъ мжжъ  
изнамѣрилъ локомотива. Алена жаръ запламтѣла въ  
гърдитѣ му. Той литналъ по релситѣ. Засновали вла-  
кове отъ градъ на градъ.